

[Per Hækkerup.]

sens karakteristik af hr. Stinus' tale, at det var næsten det bedste forsvar for det foreliggende forslag, der overhovedet kunne holdes, men man er åbenbart forpligtet over for sine regeringspartnere til alligevel til allersidst at tage afstand fra det foreliggende forslag. Jeg synes, at hr. Stinus skulle holde sig for god til den slags, og jeg synes, partiet skulle holde sig for god til den slags.

Vi har jo i den sidste samling oplevet dette et par gange, og vi har prøvet fra socialdemokratiets side, om vi kunne få det radikale venstre til at stå ved sine ord, når man kom til en afstemning. Det er ikke lykkedes. Når hr. Stinus i denne debat taler så stærke ord om, hvad vort medlemskab af Atlantpagten har medført, og taler så stærke ord om, hvad Atlantpagtlandene har gjort galt, og den belastning, det er, at visse lande er medlemmer af Atlantpagten, så er vi enige heri. Men jeg må måske minde om, at det er ikke så forfærdelig mange måneder siden, vi stillede et forslag, hvor vi blot anmodede om, at regeringen ville gøre disse synspunkter gældende i NATO, hvor vi stillede et forslag om, at regeringen skulle rejse spørgsmålet om Grækenland i NATO, hvor vi stillede forslaget om, at regeringen skulle rejse spørgsmålet om Portugals kolonipolitik i NATO og rejse det på en sådan måde, at NATO gjorde det eneste, som NATO, så vidt jeg kan skønne, kan gøre i dette spørgsmål, nemlig standse våbenleverancerne. Hvad gjorde hr. Stinus? Hr. Stinus stemte imod vort forslag. Men nu skal vi altså have denne snak igen i dag. Det er i virkeligheden ikke værdigt for et politisk parti med en sådan tvetungethed. Man må mande sig op til at have en politik, og så må man stå ved den, hvad enten det så er den ene eller den anden politik. Man kan ikke blive ved med at køre på frihjul.

Jeg vil gerne sige til hr. Aksel Larsen, der mente, det var lidt svagt, hvad vi havde

sagt, at det afhænger jo af, hvordan man vurderer det, der blev sagt. Hr. Aksel Larsen mente heller ikke, vi havde læst hans forslag tilstrækkelig grundigt. Det mener jeg nu — jeg skal kun udtale mig på egne vegne — at jeg havde gjort. Jeg mener, at der i hr. Aksel Larsens udlægning af forslaget var så mange uklarheder, så jeg alene af den grund er enig i, at der kan være anledning til at drøfte forslaget nærmere i et udvalg, hvad vi derfor kan tiltræde sker.

Poul Schlüter: Jeg skal indskrænke mig til to korte bemærkninger til forslagsstilleren, hr. Aksel Larsen.

Jeg forstår da udmærket, at når vi taler om den norske udenrigspolitik, så er det ikke således, at Danmark skulle kunne træffe beslutninger på Norges vegne, men det kan vi jo heller ikke på Finlands, og jeg har hæftet mig meget ved, at hr. Aksel Larsen i sin fremsættelse taler om et nærmere udenrigspolitisk samarbejde mellem Danmark og Finland og — som det hedder — om muligt Norge. Men hvis vi med hensyn til sikkerhedspolitikken skulle træde i et nærmere samarbejde med Finland end det, vi nu har, måtte det nødvendigvis indebære, at vi nærmede os den finske position. Og hvad er den finske position? Ja, det er jo den — og det har sine grunde — at Finland er i en vis politisk afhængighed af sin store nabo mod øst. Men det er måske også denne politiske afhængighed af naboen østerud, som er hr. Aksel Larsens ideal. Os andre ville det ængste at miste den uafhængighed i Europa, som vi har i dag, fordi vi er medlemmer af en alliance. Uden alliancen ville vi ganske anderledes blive afhængige af vor største nabo, og vor største nabo strategisk set er Sovjetunionen.

Blot en enkelt bemærkning om varslings-systemet, som overhovedet er noget meget, meget teoretisk. Jeg var glad for oplysningen, for jeg ønskede virkelig at få den fra hr. Aksel Larsen, om, at ved begrebet „de interesserede regeringer“ skulle forstås, at